

«Έργον δε Μοναχού, μηδέ το τικόν
ἀνέχεσθαι καινοτομείσθαι το Εὐαγγέλιον».

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἑκδόσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Α'

Δεκέμβριος 1993 - Ἰανουάριος 1994

Ἀρ. Φύλλου 3
(41)

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ . . .

Δεκαετίες τώρα τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἐμπαίζει τοὺς Ἀγιορεῖτας. Ἐνῶ προδίδει τὴν Ὀρθοδοξίαν, συγχρόνως ἐγκωμιάζει —εὐκαιρίας δοθείσης— καὶ τὰς ὀρθοδόξους Παραδόσεις σὲ ἐπιστολές της πρὸς αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀφορμὴ ζητοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὸ Φανάρι, ὥστε νὰ μὴ πάρουν θάρρος οἱ Ζηλωταί! Ἔτσι ἐπὶ δεκαετίες παίζεται ἓνα διπλὸ παιχνίδι εἰς θάρος τῆς Ὀρθοδοξίας: τὸ Φανάρι κοροϊδεύει τοὺς Ἀγιορεῖτας καὶ οἱ Ἀγιορεῖται τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἐλαχιστοποιοῦντες τὴς κακοδοξίες τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μεγαλοποιοῦντες τὰς ἀτελείας τοῦ ἀνθενωτικοῦ μετώπου. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ δὶ ὡ κ ο υ ν καὶ τοὺς συμμοναστάς των ζηλωτὰς πατέρας, προσφέροντες οὕτω «λατρεία τῷ πατριάρχῃ των»... Εἴμεθα ὅμως περιέργοι πῶς θὰ δικαιολογήσουν τὴν πλήρη ἀναγνώρισιν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Οὐνίας ὡς «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» στὸ Μπελεμέντ τοῦ Λιβάνου τὸν Ἰούνιον τοῦ 1993!

«Ἀδελφές», λοιπόν, Ἐκκλησίες πλέον ὁ Παπισμός καὶ ἡ Ὀρθοδοξία! Ἀλλὰ τὸ κακὸ ἔχει καὶ συνέχεια. «Ἀδελφές Ἐκκλησίες» ἀνεγνωρίσθηκαν καὶ οἱ Οὐνιτικές, οἱ ὁποῖες κατὰ δηλώσεις τῶν πατριαρχικῶν στὴν Ρώμην (1991), καὶ στὸ Φανάρι (1992), ἔχουν δ ι κ α ί ω μ α ὕ π ἄ ρ ε ω ς, ἐνῶ ἡ Κων/λις ἀπὸ τὸν Μάιον τοῦ 1992 «ἔστειλε ἀντιπρόσωπό της σὲ Οὐκρανικὴ Σύνοδο Οὐνιτῶν στὴν Λεόπολι τῆς Οὐκρανίας, ὁ ὁποῖος ἔργῳ καὶ λόγῳ διεσάλπισε καὶ τὸ δικαίωμα ὑπάρξεως τῶν Οὐνιτῶν, καὶ τὴν πλήρη ἐκκλησιαστικότητά αὐτῶν, καὶ τὴν ταύτισιν Οὐνιτῶν καὶ Ὀρθοδόξων!» («Ὀρθόδοξος Ἐνημέρωσις», Σεπτ. '93, σ. 36).

Ὁ ἐπίσκοπος αὐτὸς εἶναι ὁ Σκοπέλου Παγκράτιος, Οὐκρανικῆς καταγωγῆς, ὑπεύθυνος τῶν Οὐκρανικῶν Ὀρθοδόξων ἐνοριῶν Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ. Οὗτος ἐξεφώνησε λόγον εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (26.5.92), τὸν ὁποῖον προσφάτως εἶχαν ἀρπάξει βιαίως οἱ Οὐνῖται ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους! Ὁ λόγος του ἀνατρέπει καθ' ὁλοκληρίαν «τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς Οὐκρανικῆς Οὐνίας καὶ τῆς ἐπιβολῆς της κατὰ τὴν περίφημο «ἐνωτικὴ» - προδοτικὴ Σύνοδο τῆς Βρέσδης (1596)· κηρύττει οὐνιτικὴ ὁμολογία· ἀποδέχεται πλήρως τὴν παπικὴ ἐκδοχὴ περὶ Οὐνίας· δὲν εὐρίσκει τίποτε ποῦ νὰ χωρίζει Ὀρθοδόξους καὶ Οὐνίτας· ἐγκωμιάζει σὲ ὑψηλοὺς τόνους τοὺς Οὐνίτας

καὶ τὴν «μαρτυρία» τους· ἀναγνωρίζει πλήρως τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν Οὐνιτῶν· Ἰ σ ο π ε δ ὡ ν ε ι τ α π ἄ ν τ α...» (Αὐτ. σ. 39).

Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρουμε τὴν κατάληξιν τοῦ λόγου: «Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ἐδῶ καὶ τετρακκόσια χρόνια, ὅπου ἓνας ἱεράρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως σὰς ἀπευθύνει τὸν λόγο, σὲ σὰς τοὺς Ἑλληνο-Καθολικοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κιέβου. Διατηρεῖτε ἓνα ἐκκλησιαστικὸ θησαυρὸ, ὁ ὁποῖος ἀνήκει σὲ ὅλους μας. Ἡ Σύνοδός σας εἶναι ὁ κληρονόμος τῶν μητροπολιτῶν τοῦ Κιέβου. Ἡ δομὴ σας δίδει τὴν δυνατότητα ἀποκαταστάσεως τῆς διηρημένης Κιεβικῆς μας Ἐκκλησίας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἔχετε μεγάλῃ εὐθύνη. Ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως πάντοτε προσπαθοῦσε, ὅσο τὸ δυνατόν, νὰ βοηθῇ τοὺς Οὐκρανοὺς. Εἶναι ἐτοιμὴ νὰ βοηθήσῃ τὴν Οὐκρανία σήμερον. Ἦμουν ἰδιαιτέρως εὐτυχής, διότι προσευχηθήκαμε μὲ σὰς κατὰ τὴν διάρκειά της Συνόδου αὐτῆς...» (Αὐτόθι).

Ἰδοὺ τὸ κατάντημα τῶν Φαναριωτῶν! Καθαρὸ ξεπούλημα Ὀρθοδοξίας, ἐνῶ συγχρόνως διατυμπανίζουν ὅτι ἀγωνίζονται κατὰ τῆς Οὐνίας καὶ μόνο μετὰ τὴν κατάργησίν της θὰ συνεχισθῇ ὁ Θεολογικὸς Διάλογος μὲ τὴν Ρώμην!.. Ὡς τῆς ὑποκρισίας! Ἔως πότε, ἀδελφοὶ ρασοφόροι τοῦ νέου ἡμερολογίου, κληρικοὶ καὶ μοναζουσῶν, θὰ ἐμπαίζετε καὶ θὰ ἐμπαίζετε ἑαυτοὺς καὶ τὰ ποίμνιά σας; Ἰδοὺ, ἦλθε πλέον ἡ ὥρα νὰ ἀντιληφθῇτε καὶ σεῖς, ἔστω πολὺ καθυστερημένα, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον δὲν γυρίζει πίσω ἀπὸ τὴν πρὸς τὰς ἀγκάλας τοῦ Παπισμοῦ πορεία του, καὶ ὅσοι τὸ ἀκολουθοῦν ὁ π ο χ ρ ε ω τ ι κ ῶ ς θ ἄ γ ί ν ο υ ν Ο ὐ ν ῖ τ α ι! Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι θανατηφόρο καὶ ἀδικο γιὰ τίς ψυχές σας, διότι γνωρίζουμε πολλοὺς ἀπὸ σὰς, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν μοναζουσῶν, ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζετε τὰς προδοτικὰς αὐτὰς ἐνεργείας. Ναί, ἀλλὰ ἀρκεῖ αὐτό; Οὐδέποτε, οὐδαμῶς! Πάντοτε στὸ παρελθόν, μόνον ἡ π ρ ᾶ ξ ι ς διέσωσε τὴν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀλήθειαν, ἡ πρᾶξις τῆς ἀντιδράσεως καὶ ἀρνήσεως νὰ κοινωνήσῃ ὁ ὀρθόδοξος ρασοφόρος ἢ λαϊκὸς μὲ τὴν αἵρεσιν. Οἱ λόγοι ἔχουν τὴν θέσιν τους σὰν διαμαρτυρία στὴν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ, μὴπως καὶ οἱ κακοδοξοῦντες συνέλθουν, ἢ πλανώμενοι γνωρίζουν τὴν ἀλήθειαν καὶ μετανοήσουν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἔχουν παρέλθει δεκαετίες καὶ ἡ κα-

αὐτὴ ταιριάζει στὴ συνάφεια» (ΜΙΘ 23). Γιὰ τὸν Κύριο Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ γράφει: «Ἡ μεγαλύτερη ὁμῶς μαρτυρία γιὰ τὴν ἱστορική τους ἀλήθεια (ὅσων γράφονται στὴν Πεντάτευχο, σ. ἡμ.) εἶναι, κατὰ τὸν WISEMANN, ἡ ἀναφορὰ τοῦ Ἰησοῦ στὶς ἀφηγήσεις αὐτὲς ὡς γεγονότα! Λὲς καὶ ὁ Ἰησοῦς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε δικό του κοσμοεῖδωλο διαφορορετικὸ καὶ ἄλλη γνώμη γιὰ τέτοια πράγματα ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του» (ΜΙΘ 7). Ἐπίσης, «Ὁ ERICH FROMM, στὸ ἔργο του "Τὸ δόγμα τοῦ Υἱοῦ" προσπάθησε νὰ δείξει, ὅτι κατὰ τὴ διατύπωση τοῦ δόγματος τῆς ἰσότητος τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπιδιώχτηκε ἡ λύση τοῦ γνωστοῦ ἀπὸ τὸν Φρόυντ συμπλέγματος μεταξὺ γυιοῦ καὶ πατέρος. Τὸ βιβλίο ἀφίνει πολλὰ ἐρωτηματικά, ἀνοίγει ὁμῶς καὶ μιὰ διάσταση ἔρευνας τοῦ θέματος, πού πρὶν κανεὶς δὲν ὑποψιάζονταν» (ΘΣΕ 88). — Στὶς δύο περιπτώσεις, πού χρησιμοποιεῖ τὶς λέξεις «Ἀγία Τριάς» καὶ «τριαδολογικές» (ἐρμηνεῖες), τὸ κάνει γιὰ νὰ ὑποστηρίξει, ὅτι τὸ περὶ ταύτης δόγμα καὶ τὰ ἐκ τούτου ἐπιβαλλόμενα στοὺς Πατέρες συμπεράσματα, ἀποτελοῦν παράγοντα πλάνης καὶ σκοτισμοῦ, καὶ διὰ καὶ τοῦ;

Στὸ ἐξηγητικὸ ἔργο τῆς Γενέσεως, δηλαδὴ στὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς Π. Διαθήκης ὅπου, ἐναργέστερον παντὸς ἐτέρου, φανερώνεται ἐνεργοῦσα ἡ Ἀγία Τριάς, τῆς ὁποίας, ἀκριβῶς, ἡ μὴ μνεία, ὑπὸ τῶν ἐξηγητῶν τοῦ μέρους αὐτοῦ τῆς Γραφῆς, θὰ τοὺς ὀδηγήσει μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν στὴν πλάνη καὶ στὸ σκότος. Ἀντιθέτως, ὁμῶς, φρονεῖ ἐπ' αὐτοῦ ὁ κ. Ἀγουρίδης: «Ὁ καθένας πρέπει νὰ καταλαβαίνει πόσο λεπτή δουλειὰ ἔγινε γιὰ τοὺς Θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐξήγηση ἰδιαίτερα τῶν κεφ. 1-11 τῆς Γεν. μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν παρῆμθαση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῶν χριστιανικῶν διδασκαλιῶν γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴν Ἀγία Τριάδα καὶ γιὰ τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου. Μέσα στὸ γενικότερο αὐτὸ κλίμα τῶν ἀρχαίων τῆς Ἐκκλησίας χρόνων, ἀλλὰ καὶ μέσα στὸν Μεσαίωνα, ἡ ΠΔ, πέρα τῆς ἀναγνώρισής της ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ πίστη ὡς πηγῆς προφητειῶν γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, θεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς Θεολόγους ἐπιπλέον, αὐθεντικὴ πηγὴ ἐπιθεθαίωσης καὶ ἐπικύρωσης ὅλων τῶν χριστιανικῶν δογμάτων! Ὑπὸ τὶς συνθήκες αὐτές, φυσικά, τί θὰ μπορούσε νὰ πεῖ κανεὶς περὶ τῆς ἱστορικότητος αὐτῶν τῶν βιβλικῶν διηγήσεων. Εἶχαν μετατραπῆ ἀπὸ τὴ Θεολογία σὲ ἄλλου εἶδους λόγους» (ΜΙΘ 4). — Ἐπίσης, «Γιὰ πολλοὺς θέβαια αἰῶνες, οἱ Τριαδολογικές, Χριστολογικές καὶ ἐσχατολογικές (περὶ τελικοῦ Σαθθατισμοῦ) ἐρμηνεῖες διαφόρων σημείων τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἐξηγητὲς εἶχαν ἐκχριστιανίσει τὸ κείμενο. Σοβαρὸ λόγο στὴν ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ἔννοια τοῦ κειμένου αὐτοῦ, ὅπου σημειώθηκε, ἔπαιξε ἡ προσπάθεια συστηματοποίησης τῶν ἰδεῶν πού ἐξῆγε ἡ ἐρμηνεία ἀπὸ κάθε

στῖχο, στὴν προσπάθειά της νὰ ἑρεῖ στοιχεῖα τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας παντοῦ» (ΜΙΘ 34).

θ) Περὶ Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ὁρθοδοξία, γιὰ τὸν κ. Ἀγουρίδη, εἶναι κοινωνικὴ ἰδεολογία, ὑποκείμενη στὶς ρευστὲς ὑπαγορεύσεις κοσμικῶν διεργασιῶν καὶ ἀναγκῶν, ἄρα ὑποχρεωμένη νὰ «συσχηματίζεται τῷ αἰῶνι τούτῳ». Ἐνὰ «ὠφελιμιστικὸ Σύνταγμα» τοῦ κόσμου τούτου. Γι' αὐτὸ καὶ γράφει: «Ζῶντας (οἱ Θεολόγοι τῆς Ὁρθοδοξίας) μέσα σ' ἓναν αἰῶνα τεραστίων κοινωνικῶν ζυμώσεων καὶ ἐπαναστάσεων, ἔβλεπαν μιὰ τέτοια παρουσίαση σὰν τοῦ HARNACK νὰ θέτει τὴν Ὁρθοδοξίαν νὰ κ-ἄουτ, ἐκτὸς τοῦ κλίματος τῆς ἐποχῆς ἐντελῶς» (ΘΣΕ 30). Ἐπίσης, «Ἐξάλλου, ἡ δικὴ μας ἐποχὴ καὶ διαφορορετικὸ ἔχει ἀπὸ τὶς προηγούμενες κοσμοεῖδωλο καὶ ἀπὸ ἄλλο αἶσθημα διαπνέεται... Ἐμεῖς δὲν ζοῦμε οὔτε στὴν ἐποχὴ τῶν Πατέρων... οὔτε πολὺ περισσότερο, στὰ χρόνια τῶν βιβλικῶν συγγραφέων. Ἔτσι, ἡ σύγχρονη ἐρμηνευτικὴ... ἀνοίγει νέες δυνατότητες στὸ θεολογικὸ στοιχεῖο...» (ΜΙΘ 49). Καὶ «τὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸ σημερινὸ Θεολόγο εἶναι ἡ ἐπιβίωση τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τὸν ὁλοκληρωτικὸ πυρηνικὸ ἀφανισμό!» (ΘΣΕ 14). Ἐλλείπει ὁμῶς χώρου θὰ συνεχίσωμεν στὸ προσεχές.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΟΣ

Πάθος καὶ ἀγνωσία συμπορευόμενα

Ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Δανιὴλ Ἀεράκης συνέγραψε προσφάτως βιβλίο μὲ τίτλο: «Στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας», εἰς τὸ ὁποῖον καταφέρεται μετὰ πάθους ἐναντίον τῶν πιστῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, χαρακτηρίζων αὐτοὺς σχισματικούς, ἡμερολάτρες καὶ... εἰδωλολάτρες! Οἱ παλαιοὶ ἀναγνώσται τοῦ Ἀγιορείτου θὰ τὸν ἐνθυμῶνται καὶ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν του στὶς Σπέτσες τὸ 1984, ὅταν κατηγόρησε δημοσίως τὰς ὁμολογητριάς Μοναχὰς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Πάντων καὶ τὸν πνευματικόν τους π. Χρυσόστομον, ἐπειδὴ ἠκολούθησαν τὸ παλαιόν. Τότε ἀφιερῶσαμε τρεῖς Ἀγιορείτας (Νο 21-23) πρὸς λεπτομερῆ ἀναίρεσιν τῆς ὁμιλίας του, χωρὶς ἔκτοτε νὰ δευτερολογήσῃ. Τὸ τραγικὸν εἶναι ὅτι πιστεύει τὸν Οἰκουμενισμόν ὡς «παναίρεσιν», ἐνῶ συγχρόνως ὑβρίζει ὅσους ἀποφασίζουν νὰ διακόψουν κοινωνίαν μὲ αὐτὴν τὴν παναίρεσιν! Καὶ τοῦτο, ἴσως, διότι θεωρεῖ αἰρετικούς καὶ ὑπευθύνους μόνον τοὺς κηρύττοντας τὴν κακοδοξίαν, ὅχι ὁμῶς καὶ τοὺς συλλειτουργοὺς των καὶ ἐν πολλοῖς ἐπαινέτας των! Ἀποδείξεις τῆς πεπλανημένης πορείας τοῦ π. Δανιὴλ τυγχάνει καὶ ἡ συνεχὴς σιγὴ τοῦ ἐνώπιον τῆς κηρυττομένης κακοδοξίας τῆς Ἐκκλησίας του, ἐνουμένης ἐσχάτως καὶ μετὰ τῶν Μονοφυσιτῶν, Οὐνιτῶν καὶ Παπικῶν διὰ ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου. Αὐτὸ καὶ μόνον ἀρκεῖ νὰ θεωρηθῇ ὅτι οἱ Νεοημερολογῖται ἔχουν χάσει πλεόν τὴν αἴσθησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ χρέους των ἀπέναντί της, παραμείναντες μόνον μὲ τὰ ἐνδοξα

τοῦ παρελθόντος ὀνόματα, χωρίς ἀντίκρουσμα, ὅπως μιὰ κάλπικη λίρα. "Ενας πατήρ θά ἔγραφε γι' αὐτούς: "Εἰσὶ γάρ τινες οὐχ ἡμέτεροι, μόνον τοῦ ὀνόματος κοινωνοί.

Ὁ π. Δανιὴλ τὸ 1984 στίς Σπέτσες ὠρύετο δίκην λέοντος ἐναντίον τῶν ὁμολογητριῶν μοναζουσῶν ἀποκαλῶν αὐτὰς σχισματικές καὶ τὸν πνευματικόν τους Χρῆστον ἀντί π. Χρυσόστομον. Τώρα, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν παρελθούσαν δεκαετίαν διατί ἔχασε τὴν λαλίαν του ἐνώπιον τῆς κηρυττομένης κακοδοξίας; Τὸ νὰ κρατήσῃ κανεὶς τὰς Παραδόσεις, ὡς ἔπραξαν αἱ μονάζουσαι τῶν Σπετσῶν ἦτο ἔγκλημα καὶ ἔσπευσε νὰ τὸ καταγγεῖλῃ ἀφρίζων καὶ τρέμων, τὸ νὰ διαγράφεται ἡ μοναδικότης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ἐξισοῦται τὸ φῶς μετὰ τὸ σκότος πῶς τὸν ἀφῆνε ἀσυγκίνητον;

"Αν ὁμως αὐτὸς μένει ἀσυγκίνητος, ἀποδεικνύων περιτράνω τὴν φαρισαϊκὴν του ψυχροσύνησιν, ὑπάρχουν ἄλλοι καὶ μάλιστα λαϊκοί, ποὺ διαθέτουν περισσότερὰν εὐαισθησίαν καὶ εὐκρίνειαν. "Ετσι πρὸ ἑβδομάδων εὐσεβὴς νεοημερολογίτης δημοσιογράφος ἀπέστειλε ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνον, εἰς τὴν ὁποίαν διαμαρτυρόμενος διὰ τὰ γεγονότα τοῦ Λιβάνου, γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων: ... «"Ολα ἔγιναν σχεδὸν «ἐν κρυπῷ καὶ παραβύστῳ» χωρὶς θόρυβον καὶ τυμπανοκρουσίες, στὴ «ζούλα». Καὶ μέχρι στιγμῆς, οὐδεὶς διεμαρτυρήθη καὶ οὐδεὶς ἀντέδρασε. Ποῦ οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι; Ποῦ ὁ θεολογικὸς κόσμος; Ποῦ οἱ θεολόγοι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀδελφοτήτων; Ποῦ τὸ "Αγιον Ὁρος; Ὑπνοῦν βαρουχειῶς!

«Δηλαδή ἐγίναμε ἓνα μετὰ τὴν αἵρεσι τοῦ Παπισμοῦ καὶ δὲν τὸ καταλάβαμε; Ἐὰν ἔχουν οὕτω τὰ πράγματα, διέρχομαι θαυμάτιον κρίσιν συνειδήσεως, ἐὰν θὰ πρέπει νὰ παραμεινῶ πανοικεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος»!

Οἱ ἀνωτέρω γραμμὲς τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ δημοσιογράφου ἀποτελοῦν ἀληθινὸ μαστίγωμα γιὰ τὸν π. Δανιὴλ, γιὰ ἐπισκόπους λαλισταύτους, ὅπως τὸν Δημητριάδου κ. Χριστόδουλον, ποὺ ὑπογράφει ἐλαφρῇ τῇ καρδίᾳ ἀποσχηματισμοὺς μεγαλοσχημῶν μοναχῶν! καὶ σύνολον τὸ Μοναχικὸν τάγμα, ποὺ ἀπετέλει ἀέριον «τὴν γρηγοροῦσαν συνειδήσιν τῆς Ἐκκλησίας». Εὐχόμεθα ἐκ καρδίας ἡ ἐν λόγῳ διαμαρτυρία νὰ γίνῃ μιὰ ἀκόμη ἀφορμὴ πρὸς ἀνάληψιν των.

Ἀπέλασις ὀρθοδόξων Μοναχῶν

Ἡ ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ 1992 γενομένη κατάληψις τῆς Ἱ. Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει συνεχίζεται! Ἐγίνε ἀπὸ Ἑλλήνας μοναχοὺς ἐναντίον ῥώσων συναδέλφων τους, ἐπειδὴ οἱ δεῦτεροι, συμφώνως πρὸς τὰς Πατρικὰς ἐντολάς, δὲν ἐμνημόνευσαν τοῦ λατινόφρονος πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸν Φεβρ. τοῦ 1993 ἐκ μέρους τῶν ἀπελαθέντων ὁ Ἱερομ. Ἰωαννίκιος καὶ ὁ μοναχὸς Νικόλαος ἀπέστειλαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα τοῦ Ἀγίου Ὁρους, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ πάσης μετριοφροσύνης καλοῦσαν τὴν Ἱ. Κοινότητα νὰ ἐπιλύσῃ ἡ ἰδία τὸ θέμα, διὰ νὰ μὴ συνεχισθῇ ἡ δικαστικὴ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας «θὰ ἔλθῃ στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὰ ἔως νῦν ἐν κρυπῷ ὄντα καὶ ἡ ἐπέμβασις εἰς τὰ τοῦ Ἀγίου Ὁρους Κρατικῶν καὶ λοιπῶν κοσμικῶν παραγόντων». Καὶ κατέληγον: «... ἀναμένομεν ἀφ' ὕμῶν λόγον ἔμφρον, σοφόν, δίκαιον, λόγον εὐσεβείας, λόγον ἀληθείας, λόγον θεοφιλῆ, λόγον ἀξίον τῶν σεβασμίων παραδόσεων καὶ τῶν νηπτικῶν πνευματικῶν ὁδηγῶν τῆς ὑψηλῆς ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἡγαπημένης ἐπιγείου Πατρίδος ἡμῶν, τοῦ Ἀγίου Ὁρους ΑΘΩ».

Δυστυχῶς οἱ διοικοῦντες τὸ "Αγ. Ὁρος ἐκώφευσαν, ὡς συνήθως, ἐπικροτήσαντες διὰ μιαν ἀκόμη φορά τὴν ἀθλίαν πολιτικὴν τῆς πατριαρχικῆς ἐξαρχείας, ἡ ὁποία μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς Ἱ. Ἐπιστάσεως καὶ τῆς Ἀστυνομίας ἐνήργησε τὴν ἀπέλασιν. Ὁ ἐν Λονδίῳ Φαναριώτης ἐπίσκοπος Διοκλείας Κάλλιστος, ἐλέγχων τὴν ἀνωτέρω κατάληψιν τῆς Σκήτης, ἔγραφε πρὸ μηνῶν: «Ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ πατριαρχικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἀπεφάσισε νὰ τακτοποιήσῃ τὸ θέμα αὐτὸ τῆς συνειδήσεως μετὰ τὴν χρῆσιν δυνάμεως καὶ βίας, μπορεῖ μόνον νὰ ἐλεγχθῇ. Στούς μοναχοὺς ἐφέρθησαν μετὰ ἓνα ἐξ ὀλοκλήρου θάρβαρον τρόπον... Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ δικαιολογία γιὰ τὴν συμπεριφορὰ ἀτόμου μετὰ ἓνα τέτοιο θάρβαρον τρόπον...» ("Αγ. Κυπριανός, Ἰούν. 93, σ. 157).

Πέρυσι τὸν Μάϊον ἔγινε στὸ "Αγιον Ὁρος ὅ,τι ἔγινε τὸν Μάρτιον τοῦ 1984 στίς Σπέτσες ἐναντίον τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Πάντων ὑπὸ τοῦ ἐπιχωρίου ἐπισκόπου κ. Ἱεροθέου καὶ τῶν συνεργατῶν του. Οὕτως ἀποδεικνύεται διὰ μιαν ἀκόμη φορά, ὅτι ὑπὸ τὸν μοναχικὸν τρίβωνα καὶ τὸν ἀρχιερατικὸν μανδύα εἶναι δυνατόν νὰ κρύβεται πολλὴ κακότης, ἀντορθόδοξον ἦθος καὶ ἀγνοία... Μόνον ἡ συνεπὴς μαθητεία στίς Ἱ. παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας μας εἶναι δυνατόν νὰ φωτίσῃ τὸν λόγον καὶ τὴν πράξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλως εἰς μάτην ἀσκέται ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ μιτροφορεῖ ἐν μέσῳ λαμπροστολιστῶν Ἱ. Νάων ἐν τῷ κόσμῳ...

«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανισμοὺς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Ευρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιὰ ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Παπισμόν.

π. Ἰουστίνος Πόποβιτς

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης — Τ.Θ. 27. 844 00 — ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις: Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Συντάσσεται ὑπὸ ἐπιτροπῆς — Τιμὴ φύλλου Δρχ. 5

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Ἀθήνα — Τηλέφ. 3216.295